καλόγερος τρόμαξε γιὰ τὴν ἐρώτηση καὶ εἶπε στὸ Διαμαντῆ πὼς δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ πλάσιμο τοῦ Θεοῦ καθὼς πού βλέπει, κι' ὅτι εἶναι μεγάλη ἁμαρτία νὰ νομίζῃ διαφορετικὰ· κι' ὁ φτωχὸς ὁ Διαμαντῆς κατατρομαγμένος ἔμπαινε πάλι στο κελί του κι' ἄρχιζε τὶς μετάνοιες του. Ἀλλὰ τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ ξέχασε ὁ Διαμαντῆς κι' ὁ νοῦς του εἴτανε στὸ φευγιό. Ρωτᾷ λοιπὸν τὴ Ρεβέκα ἂν τὸ καΐκι θὰ εἶναι ἐκεῖ, κι' ἂν θὰ τοὺς φυλάξουνε, γιατὶ φοβοῦντανε καὶ τὴ σκιά του.

Ναί, τοῦ λέγει ἡ Ρεβέκα, ἄκουσα τὸ καΐκι νἄρχεται· ἀπ' τὸν ἑβραϊκὸ μαχαλὰ κ' ἔστειλα μήνυμα νὰ μὲ τὸ στείλουν στὸ γυρισμό του γιὰ νὰ μὲ πάρῃ. Θὰ φτάσουμε ἐκεῖ ἄβριο τὸ βράδυ καὶ θὰ πᾶμε στὸ σπῆτι τοῦ γέρο Σολομῶντα ποῦ θὰ μᾶς φυλέψῃ γιὰ μιὰ βραδυὰ, καὶ τὴ δεύτερη μέρα θὰ κατέβουμε στὸ περιγιάλι γιὰ νὰ πάρουμε τὸ καΐκι. Ὁ Διαμαντῆς ὁ κακομοίρης ἀπορεῦσε πῶς ἕνα κορίτζι πολὺ νεώτερο ἀπ' τὸν ἴδιο, ἤξερε τόσα πράμματα, κ' ἐκεῖνος ἤτανε σὰν παιδὶ μπροστά της. Κατασκοτώθηκαν κ' οἱ δυὸ νὰ περπατοῦν, ὅσο ποῦ φτάσανε στὸ σπῆτι τοῦ γέρο Σολομῶντα, ποῦ μαύρισαν τὰ ματια του νὰ τοὺς φυλάγῃ. Ἤβρανε σωστὴ ἀνάπαψη ὕστερ' ἀπ' ἐκείνη τὴν κούραση ποῦ εἴχανε κ' οἱ δυό τους. Στὸ σπῆτι μέσα ἤτανε μόνο ὁ Γερο Σολομώντας κι' ὁ ἀδελφός του Χιράμ ποῦ κάμνει καὶ τὴ δουλειὰ τοῦ σπητιοῦ, κ' ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἤτανε νὰ πάγῃ κι' αὐτὸς καμιὰ φορὰ νὰ δῇ τὴν Ἱερουσαλήμ. Κοντὰ τὰ μεσανοιχτα ἀκοῦνε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὴν ἐξόπορτα τοῦ σπητιοῦ. Βλέπουν ἀπ' τὸ παραθυρο. καὶ τί νὰ διοῦν· δυὸ βαρβάτα ἄλογα μὲ μιὰ ταλίκα καὶ βγαίνουν ἀπὸ μέσα δυὸ μαβροφορεμένοι καλόγεροι. Ρωτᾶ λοιπὸν ὁ Σολομῶντας τί θελουν. καὶ τοῦ λένε πῶς ἕνας καλόγερος ἔφυγε ἀπ' τὸ Μοναστήρι κρυφὰ ἐχτὲς τὸ βράδυ, καὶ ξέρουν πῶς εἶναι μέσα, καὶ θέλουν καὶ καλὰ νὰ τὸν διοῦν. Τἀκούει ἡ Ρεβέκα κατατρομασμένη καὶ τρέχει στὸ Διαμαντῆ καὶ τοῦ τὰ λέγει ὅλα, καὶ σὲ τί κίντυνο ἤτανε κ' οἱ δυό τους, δὲν ἔχασε ὅμως τὸ θάρρος ἐκεῖ κι' ἀφοῦ σκέφτηκε κομμάτι, ἀρπάζει τὰ καλογερικὰ ροῦχα τοῦ Διαμαντῆ καὶ τρέχει στὸ Χιράμ. Τὴν βλέπει ὁ κακομοίρης μὲ μάτια ἀνοικτὰ σὰ στρείδια, καὶ τὴν ρωτᾶ τί τρέχει. Τότες ἡ Ρεβέκα τοῦ διηγᾶται πῶς ἤρθανε ἀπ' τὸ Μοναστήρι νὰ πάρουνε το Διαμαντῆ μὲ τὸ στανιό, κι' ὁ μόνος τρόπος νὰ τὸν σώσουνε εἶναι νὰ φορέσῃ αὐτὸς τὰ καλογερικὰ ροῦχα του καὶ ν' ἀρήσῃ νὰ τὸν πάρουνε ἀντίς τὸ Διαμαντῆ γιατὶ δὲν εἶναι φόβος νὰ τὸν γνωρίσουνε μέσα σὲ τέτοιο σκοτάδι. Θὰ τὸν πάνε στὴ Ἱερουσαμήμ, ποὺ ἐπιθυμοῦσε κι' ὁ ἴδιος μὲ τέτοια λαχτάρα νὰ πάγῃ, κι' ὅταν καταλάβουν τὸ παιχνίδι ποὺ τοὺς παίξαμε, θὰ τὸν ἀφήσουν, ἐξ αἰτίας ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸν βάλουν στὸ μοναστῆρι ὄντας Ἑβραῖος. Ὁ Χιράμ τὸ συλλογίστηκε καὶ τ' ἀποφάσισε γιὰ χατήρι τῆς Ρεβέκας ποὺ πολὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ὑπολήπτουνταν. Πῆραν λοιπὸν οἱ καλόγεροι τὸ Χιράμ, νομίζοντας πῶς ἤτανε ὁ Διαμαντῆς κ' ἔφυγαν ἐφχαριστημένοι. Ὁ Γέρο Σολομῶντας ποὺ ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ καὶ ἐγελοῦσε κάτ' ἀπ' τὰ γένεια του, ἀπόρησε μὲ τὴ ξυπνάδα τῆς Ρεβέκας, καὶ τὸ παιχνίδι ποὺ τοὺς ἔπαιξε.

Ἡ Ρεβέκα κι' ὁ Διαμαντῆς χωρὶς νὰ χάσουνε καιρό, ἔφυγαν τὰ ξημερώματα πρὶν ἀκόμη ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ στὴν πεδιάδα τῆς Γεριχὼς καὶ κατέβηκαν στ' ἀκρογιάλι τῆς νεκρᾶς θάλασσας, ὅπου τὸ καΐκι τοὺς περίμενε, καὶ τοὺς πῆρε στὴ ξενιτιὰ μακρυὰ ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς τρομαρες ποὺ τράβηξαν.

Manchester 24)6 Σεπτέβρη 1906.

Κ. Π.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

NASSY — ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΟ

Τοῦ Σπήλιου Ἄθια

Μὲ νίκησαν τὰ μάγια σου, ὀρθόστηθη Ὀδαδίτσα,
Κοὶ μπρὲς στὸ λάγνο πόθο σου, ἡ φλογερή σου ἀνάσα,
Σὰ νάσταξε στὰ σπλάχνα μου τῆς ἡδονῆς τάφιόνι
Καὶ πιθυμιᾶς γαργάλισμα συντάραξε τὸ αἷμα.

Κι ἀνατριχίλες διάβηκαν ἀψὲς στὰ δάχτυλά μου.
— Σπλάχνος, ἀθῶν ξεχείλισμα κι ἀγκαλιασμὲ ἀχτίνων,
Μαλλιὰ, ποὺ τῆς Πατρίδας μας ξυπνᾶτε κάποιο θάμα
Καὶ λαμπερὲς μὲ δένετε κι ἄσπαστες ἁλυσσίδες,

Καὶ μάτια ἐσεῖς, ποὺ γλάρωμα τὸ βλέφαρά σας βρέχει
Λίμνη, ποὺ κυθρεφτίζεται ψυχὴ φυλῆς ἀκέρας,
Ἀφήστε με νὰ θυμηθῶ κι ἀφήστε με νὰ νοιώσω

Θεία γητειὰ θαμάζοντος τἀψέγαδου κορμιοῦ της,
Τὴ γύμνια τὴ χλωμόλεφκη καὶ τὴν πλαστικοσύνη,
Τρισμάκαρη ἀνάσταση μιᾶς φεγγερῆς Ἑλλάδας.

Θεριστής 20)06. Γ. ΣΤΕΦΑΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΙ ΑΛΛΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΩ...

Φίλε Νουμᾶ,

Ἔχεις ἰδέα γιὰ Timeson; Ἀ δὲν ἔχεις διάβασε τὴν «Ἀκρόπολη», καὶ μάλιστα τῆς περασμένης Τρίτης ποὺ καυτηριάζεται ἡ «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη, γιὰ νὰ καταλάβεις τί ἐστὶ βερύκοκο. Εἶναι χυδαία, λέει ἡ μετάφραση τοῦ Πάλλη καὶ γέλασε ὁ κ. Timeson κι ἀγανάχτησε ὁ λοστρόμος τοῦ καραβιοῦ γιατὶ «τοῦ χαλοῦσαν τὴ γλῶσσα» κι ἀραδιάζει ὁ σαχλογράφος τῆς «Ἀκρόπολης» λέξες κούφιες ἀπανωτὲς ἔτσι ὡς εἶδος «κιβωτίδια σακχαροπήκτων καὶ δίσκους πλήρεις τρωγαλίων».

Τί φρονεῖ ὁ κ. Timeson γιὰ τὴν «Ἰλιάδα» ποτὲ δὲ φροντίσαμε νὰ μαθουμε. Ξέρουμε μοναχὰ πῶς ἡ «Ἀκροπολη» ἅμα τυπώθηκε ἡ «Ἰλιάδα» σὲ βιβλίο, τὴν ἀνακήρυξε ἀριστούργημα καὶ εἶπε πῶς ἃ θέλουμε νὰ φτειαξουμε στρατὸ πρέπει νὰ ἐφοδιάσουμε κάθε στρατιώτη μὲ ἕνα ἀντίτυπο Ἰλιάδας κι ἀποροῦμε πῶς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολη» ἀποῦγραφε τὰ γενναῖα αὐτὰ λόγια ἐπιτρέπει σήμερα σ' ἕνα κύριο λογιώτατο νὰ λερώνει τὶς στῆλες της μὲ τέτιες ἀνοησίες.

Ὁ λογιώτατος αὐτὸς μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ποῦναι, ἀλλοίμονο! καὶ πρόξενος. Δὲν ἔχει λοιπὸν ἀκουστὰ πῶς ὁ σοφὸς Pavolini ἀνακήρυξε ἀριστούργημα τὴ μετάφραση τοῦ Πάλλη; Δὲν ἔχει ἀκουστὰ πως τὴ βράβεψε κάπια σοφὴ ἑταιρία στὸ Παρίσι; Χαθηκε ἐπιτέλους τὸ νερὸ στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ ξεπιμπλιάσει τὰ μάτια του καὶ νὰ ἰδεῖ τί γίνεται γύρω του;

Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἀπελπίζει δὲν εἶναι οἱ σκουριασμένες ἰδέες τοῦ κ. Timeson, μὰ ἡ ἐπίσημη ἀντιπροσωπεία μας στὸ ἐξωτερικὸ ποὺ τὴ διαχειρίζουνται Κλέωνες καὶ Timeson κι ἄλλοι τέτοι στενοκέφαλοι.

Γνόφος καὶ ζόφος καὶ ψῶφος!...

Ὁ φίλος σου
ΜΟΝΟΜΑΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἕνας προγονοθρεμένος κύριος, ὁ Δήμαρχος Τεγέας, ἐπειδὴ ἔτσι τοῦθελε, ἄλλαξε τὰ ὀνόματα μερικῶ χωριῶνε τοῦ Δήμου του... ἐπὶ τὸ προγονικώτερον.

— Τὸ Πυαλὶ τὄκαμε Ἀθήναιον, τὸ Ἰμπραΐμ Ἐφέντη τὄκαμε Ἑρμεῖον, τὸ Ὀμὲρ Τσαούση τὸ βάφτισε Ἀμύκλας, τὸ Δεμίρι τὸ εἶπε Ἡράκλειον κτλ.

— Ὁ κύριος αὐτὸς λέγεται Μπομπότας! Τί πρόστυχο ὄνομα! Πῶς δὲν τὸ προγονοποίησε κι αὐτό;

— Στὸ πεῖσμα του ὅμως τὰ χωριὰ θὰ κρατήσουν τὄνομά τους, καθὼς κράτησαν τὄνομά τους κ' οἱ Τζιτζιφιὲς ποὺ μερικοὶ λόγιοι κύριοι θελήσανε νὰν τὶς μεταμορφώσουνε σὲ Μεσαῖον Φάληρον!

— Ἀναγκαζόμαστε νὰ κάνουμε μιὰ δήλωση ἐδῶ, πῶς ὁ θεατρικὸς συνεργάτης μας κ. Λ. Σιγανὸς ἀποφάσισε νὰ μὴν κάνει καθόλου λόγο γιὰ τὰ πατριωτικὰ δράματα ποὺ παίζουνται στὰ καλοκαιριάτικα θέατρα, ὄχι ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν Τέχνη, ἀλλ' ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν πατρίδα.

— Ἐπιμένοντας στὴν ἀπόφασή του δὲν ἔγραψε σήμερα οὔτε λέξη γιὰ τὸν «Καποδίστρια καὶ τοὺς Μαυρομιχαλαίους», ἂν καὶ εἶχε πολλὰ παινετικὰ νὰ πεῖ γιὰ τὸν κ. Λέοντα.

— Οἱ ἀστυφύλακες ἀπεφασίσανε νὰ παρατηθοῦνε γιατὶ λέει, ὁ νέος ἀστυνομικὸς νόμος τοὺς ἀναγκάζει «ἢ νὰ παραιτηθοῦν ἢ νὰ παύσουν ἔχοντες συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ των».

— Τέτια συνείδηση, θαρροῦμε, δὲν τὴν εἶχανε γιὰ νὰ φοβοῦνται μήπως τὴ χάσουν.

—Ὁ κ. Ν. Παπαγεωργίου διάβασε στὰ γραφεῖα τοῦ «Monde Helleniquen», τὴ «Σαλώμη» τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸ Νίκο Πορφύρη.

—Ἡ μετάφραση κρίθηκε ἀριστουργηματική.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΚΕΡΔΟΣ 352,245 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! **352,245** δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. **Ἰω. Φωτίου** εἰς τοὺς πελάτας του. Ἤτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **352,245** δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς **1,000,000** δραχ. καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς **70,000**, χρυσᾶς δραχμὰς τὴν 17 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου «Ταμιευτηρίου» διὰ τὸν Λαὸν ἀναγνωρισθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 1 Ἰουνίου ἐ. ἔ. Β. Διατάγματος, μὲ διδράχμους μηνιαίας καταθέσεις.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη.

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίες 7.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 5, Περαίας 4, Ἐπαρχίες 15

Κλεψιές. Ἀθήνα 5, Περαίας 6, Ἐπαρχίες 1.

Ἀπαγωγές. Περαίας 1.

Τὴ βδομάδα αὐτὴ εἴχαμε καὶ δυο βρεφοχτονίες μιὰ στον Περαία.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ